

А какъ хубаво бѣ тука! Въ сѣнкитѣ на великанскитѣ дървета, се разлѣло грамадно езеро, птицитѣ пѣха, а зайцитѣ се прѣмѣтаха отъ радостъ — тъй весело имъ бѣ тамъ.

— Ей-тука ще спремъ! — извика патокътъ, па подметна шапка нагорѣ и то тъй силно, че едва не отскочи въ водата, — тука ще спремъ — ще похапнемъ!

Тъй и стана; тукъ спрѣха тѣ, тука и закусиха.

А закуска ли бѣ то — три цѣли часа! — сладка, прѣсладка! Слѣдъ яденето си и посрѣбнаха, а послѣ му и тропнаха.

Дѣ да бѣхте да видите отнѣкъдѣ!

Тропаха момчетата, тропаха близнацитѣ и стъклата за млѣко: сега имъ бѣ вече по-леко, па искаха и да се поразтѣпчатъ. Ала всичко туй бѣ нищо; истинското чудо бѣ, когато баща и майка заситниха ржченица. Помислете си само: всрѣдъ гората, на зелената морава край езерото — той съ островърхата шапка съ перо; а зайцитѣ клекнали наокло и потропваха съ ржченцата, а птичкитѣ викнаха въ единъ гласъ:

— Помнишъ ли още, либе-ле!

Не съмъ видѣлъ никога нѣщо по-хубаво.

Ала ей че дойде врѣме и за връщане — късно бѣ вече.

— Сбогомъ, сбогомъ! — викаха зайчетата, а птичкитѣ цѣртѣха:

— На добъръ часъ!

По-малкиятъ пъкъ не можеше и да се отдѣли: бѣ се сдружилъ съ едно зайче, което тъкмо го учеше да се прѣмѣта. У! какъ трѣбваше да тича, за да ги настигне!

Върнаха се въ кѣщи всички здрави и читави.

— Напрѣдъ, дѣца! — викаше патокътъ и се клатушкаше край коритото прѣдъ Шаровата колиба. Разбира се, островърхата му шапка бѣ сега кривната на лѣво ухо, а пъкъ чадърътъ той бѣ сложилъ настрани.